

İSLAM'A KARŞI İSYAN MI?

İslam'ın yüzyıllar süren serüveninde İslam'a karşı kitlesel düzeyde bir isyan asla yaşanmadı. Aksine halklar, akidevî anlamda nereye varırlarsa varsınlar, yönetimleri hep İslam'dan uzaklaşmakla itham ederek onlara karşı isyan ettiler. Halklar, İslam'ı mutlak adalet gördüler, yönetimleri hep daha İslâmî olmaya çağırdılar.

İlk devirde Harici ve Mevali ayaklanmaları, sonraki devirlerde Celâli ayaklanmaları misali İslam dünyasının kadim isyancıları, hep daha İslâmî olanı talep iddiasındadır.

Batı'da farklı: Katolik Hıristiyanlığına karşı sırasıyla üstü örtülü reform talebindeki Anglikanizm, ardından uçlara varan Kalvinizm, onu takip eden net reformcu Protestanlık, nihayetinde dinin kendisine karşı bir isyana dönüşmüş, bu dinî mahiyetli isyanları deistleşme ve ateistleşme takip etmiştir.

Batı'da halklar yönetimlerden laiklik talep ederken İslam dünyasında istilacı güçler ve “Devletin bekası için istilacılara boyun eğmekten başka çare yok!” diyen “ulusalci” yerel unsurların iki yüz yılı bulan baskısına rağmen Müslüman halk, hâlâ laikleşmeye ikna olmuş değildir. Bu direniş, Batı'yı da onun arkasındaki Yahudi aklını da pes ettirmiş ama aynı zamanda onu hep İslam'a karşı yerel isyan hayalinde de tutmuştur.

“Son Haçlı Seferi” olmaktan çok belki “yeni Moğol İstilasası” dememiz gereken bir neo-istila tarzı ile İslam dünyasında neredeyse çeyrek yüzyılı aşkındır bir operasyon yürütülüyor. Buna kamu diplomasisi operasyonu deseler de “kamu aldatması” operasyonu demek gerekiyor.

Bu “kamu aldatması” operasyonunu yönetenler, geçmişin Sağ ve Sol elit sınıfını ellerinden kaçırmamaya ehemmiyet vermektedirler. Ama artan iletişim imkânları ile bizzat sıradan Müslüman hanenin kendisine de hitap etmekte; kadın, genç, çocuk demeden Müslümanları fert fert etkilemeye çalışmaktadırlar.

Son operasyonun ana donanımı psikaanalitik yöntemler, artan iletişim imkânları sayesinde evlerin içine kadar ulaşmakta; fertler “sorunlu” olduklarına inandırılmakta, ardından onlarda bütün “sorunları”nın arka planında İslam inancı ve Müslümanların uygulamalarının bulunduğu dair bir sahte kanaat oluşturulmaktadır.

Hekimliği dahi silaha dönüştüren, bu “namustan” tamamen uzak ve doğrudan “namus”a kasteden siyaset, İslam âleminde kısmî bir netice vermektedir.

Müslümanları tahrif edilmiş İncil ile Hıristiyanlaştırmayanlar, Yahudi aklının Marks’a sirayet eden yanının ürünü Kapital ile Komünistleştirilmeyenler, bugün Freud’un psikanalizmi ile namussuzlaştırmaya çalışıyorlar.

Buna karşı İslam dünyasında son yarım yüzyılda, Araplar, Türkler, Acemler, Pakistanlılar ve Malaylar gibi hâkim Müslüman unsurların elit yapısı İslâmîleşmeyi kabul etmekle birlikte, Batı düşüncesinin birbirini tamamlayan biri ekonomik, diğeri siyasi iki temel yanı kapitalizm ve milliyetçilikten vazgeçmemekte inat ediyorlar.

Bu yönetici/siyaset erbabı elit yapı, hâlâ kalkınma için Batı gibi kapitalist ve kavim olarak istikrarı bulmak ve çevreye yayılmak için milliyetçi olmanın zaruret olduğuna inanıyor.

Aynı toplumların “aydın sınıfı” da zaman zaman kapitalizme eleştiriler yöneltse de yönetici elit sınıftan daha da katı bir milliyetçiliğe, zaman zaman ırkçılığa yöneliyor.

Bu vaziyet İslam dünyasında yoksul sınıfla, yine aynı zamanda yoksul da olan etnik azınlık Müslümanları “Yönetimler değişse de bizim için değişen bir şey olmayacak!” umutsuzluğuna götürüyor ve onların gözlerinin Batı’ya dönmesine yol açıyor.

Batı, bugüne kadar her sorunu sömürü için fırsat bildi; hakim Müslüman kavimlerin elit ve aydın sınıfının kapitalizm ve milliyetçilik inadını da suiistimal ediyor.

Batı, toplumların İslam’a rağmen gasp edilen ekonomik ve etnik haklarını, yönetimlerin İslam’a yakın durmaları ile ilişkilendiriyor. Böylece hem yönetimleri İslâmîleşme konusunda ürkütüyor hem İslâmîleşmekten en çok memnun kalması gereken yoksul sınıf ve etnik azınlıkları, İslam karşıtlığına yönlendiriyor. İki kesimin hak talebi yönündeki her tür hareketliliğini söz konusu sınıflar içindeki örgütlenmeleri üzerinden, İslam karşıtı bir isyan rengine büründürüyor. İçindeki tarihi isteğin gerçekleştiğine dair bir hava oluşturuyor.

İslâmî hareketlere gelince ne yazık ki İslam’da sosyal adaletin kavranmamış olmasından kaynaklı olarak geneli farkında da olmadan, kapitalizm veya sosyalizme yakın duruyor, milliyetçiliğe karşı da bütün Müslüman toplumları ikna edecek formüller üzerine düşünmek istemiyor.

Neticede fikirler, kitlelerin anlayacağı açıklıktan uzak kalıyor. Maksatlar anlaşılmıyor. Bu yüzden zayıf Müslüman unsurlar, seküler/hareketlere onların güç adına Batı ile ilişkilerine de bakarak umut bağlıyor.

Resmin bütününe bakıldığında bir karmaşa görünüyor olabilir. Oysa mesele pek çok yönüyle basit. Bu handikaptan çıkmamız sanılandan çok kolay. Yeter ki hakkı görünce gözlerimizi kapatmayalım.